

Hírmondó Söréd

2021. Március

*Nem volt csatlakozás. Hat óra késést
jeleztek és a fullatag sötétben
hat órát üldögéltem a koccsárdi
váróteremben, nagycsütörtökön.*

*Testem törött volt és nehéz a lelkem,
mint ki sötétben titkos útnak indult,
végzetes földön csillagok szavára,
sors elől szökve, mégis szembe sorssal
s finom ideggel érzi messziről
nyomán lopódzó ellenségeit.*

*Az ablakon túl mozdonyok zörögtek,
a sűrű füst, mint roppant denevérszárny,
legyintett arcul. Tompa borzalom
fogott el, mély állati félelem.*

*Körülnéztem: szerettem volna néhány
szót váltani jó, meghitt emberekkel,
de nyirkos éj volt és hideg sötét volt,
Péter aludt, János aludt, Jakab
aludt, Máté aludt és mind aludtak..*

*Kövér csöppek indultak homlokomról
s végigcsurogtak gyűrött arcomon.*

/Dsida Jenő: Nagycsütörtök/

TÁJÉKOZTATÓ kerti hulladék nyílttéri égetéséről

2021. január 1-jétől a veszélyhelyzet kihirdetéséről szóló 478/2020. (XI. 3.) Korm. rendelet lehetőséget biztosít **a veszélyhelyzet megszűnéséig** a települési önkormányzat képviselő-testületének az avar és kerti hulladék égetésére vonatkozó szabályok rendelettel történő megállapítására.

Ennek megfelelően **a veszélyhelyzet fennállása idején** Söréd Község Önkormányzata Képviselő-testületének 6/2021. (II.25.) önkormányzati rendelete értelmében:

A kerti hulladék nyílttéri égetését szerdai napokon 9-21 óra közötti és szombati napokon 8 – 12 óra közötti időszakban lehet végezni szélcsendes időben.

A veszélyhelyzet megszüntetését követően kerti hulladék nyílttéri égetése azonban nem lehetséges, mivel a környezet védelmének általános szabályairól szóló 1995. évi LIII. törvény azt nem engedi meg.

Végh Rudolf
polgármester

FELHÍVÁS

Kedves Sörédi Lakosok!

Az előző számban ismertetett Tündérmert-mozgalomhoz való csatlakozásra szeretnénk felhívni ismét a figyelmet. A tündérmertek olyan génbankok, melyek egy adott településen vagy annak környékén megtalálható őshonos gyümölcsfák oltványait tartalmazzák.

Söréden is szeretnénk létrehozni egy régi helyi gyümölcsfajtákat összegyűjtő közösségi kertet, a téglaház és a szőlőhegyi kereszthez vezető út két oldalán, valamint a nádtetős présház mögötti területen a szőlő végében. Számos olyan öreg gyümölcsfa található Söréd környékén is, melyet fontos lenne megmenteni az utókornak. A 2021-es évben a régi gyümölcsfák összeírását tervezzük, szeretnénk figyelemmel kísérni a virágzástól a gyümölcserésig a fákat.

Ha valaki ismer, vagy akár a saját kertjében tud olyan gyümölcsfát, mely már kiállta az évek próbáit és szívesen eljuttatná az oltványát a Tündérmertünkbe, akkor, kérjük, jelezze az Önkormányzatnak vagy a Képviselőknek.

Fésüsne Szuna Mária
alpolgármester

» Egyházi hírek «

- Szabó Barnabás rovata -

Kedves Testvérek!

Január folyamán, sajnos, veszteség érte lelkipásztori körzetünket. Cselik László atya elhunyt. László atya 2019-ben került körzetünkbe. Sok hétköznapi, vasárnapi és hajnali misét köszönhetünk neki. László atya január 1-jén még misézett Söréden, majd január 4-én kórházba került, ahol szentségekkel ellátva távozott. Ezzel a versrészlettel búcsúzunk László atyától:

Sík Sándor - Kérdések felelet nélkül

„Aranymisémig kisfiú koromtól
Bűneimet meggyóntam számtalanszor,
Papok térdére, angyalok fülébe,
Az Isten irgalmának tengerébe.
Látszik-e vajon emberi valómon,
Hogy ötven éve mindugyanazt gyónom?
Polcaimon a könyvek százai,
Ó ifjú olvasások lázai!
Sok költőm, szentem, mesterem,
Titeket iszlak most is szüntelen.
Meglátszik-e viseltes arcomon,
Hogy én is a családhoz tartozom?”

Nagybőjtben a szentmisék előtt félórával keresztutat imádkozunk. Várjuk a testvéreket!

Nagyheti szertartásrend az interneten és a falubeli hirdetőtáblákon lesz majd elérhető.

» Népszokásaink «

- Lendvai Judit rovata -

Téltemetés

A tél, vele együtt az óév és a rossz dolgok, betegségek szimbolikus eltemetésének, kiűzésének valamilyen formában való megjelenítése több különböző naptári ünnepen történt mind a magyar, mind az európai népszokásokban. Például Szilveszterkor, Farsang végén vagy a tavaszkezdő ünnepek valamelyikén. A szlovákok a nagyböjt 5. vasárnapján (Feketevasárnap) egy szalmabábot vittek ki a faluból, s dobták vízbe. Egy németországi városból már a 16. századból is utalnak írott források arra, hogy február 22-én egy szalmabábot égettek el egy dombon a városon kívül. Észtországban Gyümölcsoltó Boldogasszony napján (március 25.), Ausztriában farsang végén készítették el a szalmabábut és még sorolhatnánk.

A magyar nyelvterületen a télűző szokások zöme, amelyek látványos, dramatikus formát öltöttek, a Farsang végéhez kapcsolódtak. Sokféle ismertek voltak a halottas és kivégző játékok, melyben tréfás temetést, kivégzést játszanak el a szereplők. A halottat vagy kivégzendő személyt egy bábu helyettesítette, vagy csak egy álkoporsót vittek, vagy éppen a farsang végi mulatáság befejeztével a bögöt temették el.

Napjainkban, mondhatni, futótűzként terjed az oktatási és művelődési intézményekben, csoportokban, de akár családokban is a „*kiszebáb égetésnek*” felelevenítése Farsang végén. A közösségeknek új élményt adó és összetartást erősítő, valamint nem utolsósorban a hazai hagyományokat felelevenítő gyakorlat dicsérendő, azonban szeretném felhívni a figyelmet egy ezzel kapcsolatos tévedésre.

A *kiszejárás*, *kiszehajtás* néven ismert szokás Nyitra, Hont, Nógrád, Pest és Heves megye egyes községeiben maradt fenn körülbelül a II. világháború utáni időkig. A szokást nagylányok (egy-egy községben legények) gyakorolták, amelyben a menyecskének öltöztetett, szalmával kitömött bábut énekszó kíséretében végig hordozták a falun, majd a falu végén levetkőztették és vízbe dobták vagy elégették. Mint fentebb említettem, formájában hasonló, lényegében pedig megegyező szokás valóban volt a magyar nyelvterület számos különböző pontján a farsangi időszakban, azonban a bábut *kisze*, *kiszi*, *kici*, stb. néven csak itt illeték, ez az elnevezés pedig a szokás időpontjával kapcsolatos. Mégpedig, hogy ezt nem farsangkor, hanem a Húsvétot megelőző vasárnap, Virágvasárnap üzték! A *kisze* ugyanis, az ottani tájnyelvben (szlovák szó átvételéből) a jellegzetes böjti ételt, a *kiszelevest* jelenti. A *kisze* tehát a böjt jelképe, amely a szokást kísérő énekből is kiderül:

„... Haj ki, kische, haj, gyöjj be, sódar, gyöjj!

Haj ki, kische, haj, gyöjj be, sódar, gyöjj!

Haj ki, kische, kiszőke, gyöjj be, sódar, gömbőce...!”

Az énekben a sódar a sonkát jelenti, vagyis, a böjt végével, Húsvét eljöttével újra lehet húst enni, jöhet a sonka.

A kischeleves egyébként egy általánosan elterjedt, böjti ételként számon tartott savanyú leves regionális változata, amely búzakorpából készült, kovással savanyított, esetenként pedig kukoricakásával, tésztával, tejjel vagy tojással ízesített.

A kischejáráshoz egyébként – mivel eladó lányok üzték – férjajóslások is kapcsolódtak:

„Drégelypalánkon úgy hitték, hogy akik a bábut öltöztetik, még abban az esztendőben férjhez fognak menni. A kischebábu mozgatásának, a falun való végig vitelének is jelentőséget tulajdonítottak. Ipolyszécsénkén úgy vélték, hogy aki elsőnek felkapja, hamarosan férjhez megy, Ipolybalogon pedig az a hiedelem élt, hogy amelyik faluvégről viszik, onnan hamarosan férjhez mennek a lányok.” (Magyar Néprajz VII. Népszokás, néphit, népi vallásosság, 1990.)

A húsvéti ünnepek egyébként, mint tavaszkezdő periódus, egyéb tavaszkezdő szokásoknak is helyet adott. A zöldágjárásokban, a szintén északi területekhez kötődő villózásban vagy akár a húsvéti határjárásokban a tavasz, az újjáéledés jelképei, a friss hajtások és zöld ágak kaptak főszerepet. Rejtetten, a virágvasárnapi barkaszentelésben, illetve az ahhoz felhasznált ágak összegyűjtésében is már benne van a vegetáció újjáéledésének ünneplése.

"A tél, az óév, a farsang, a böjt eltemetése - ha részenként más is az eredet, s más-másként magyarázható - tárgyilag egy típusba tartozik: mindenütt egy élő alakoskodásról vagy élettelen (szalma) bábról van szó, akit megölnek és eltemetnek. A tárgyi formára nézve mindegy, hogy a neve »banya, boszorkány, turka, villó, kiszí, kiszé, pilátus« vagy más ifjú és öregember vagy Cibere vajda és Konckirály, Cibere vajda és Csont király (böjtölés és húsétel), formájában küzd vagy éppen verekedik egymással vagy környezetével." (Magyarság Néprajza I-IV. 1937.)

A kiszejárásnál viszont a szokás és a báb elnevezése egyértelműen utal a szokás időpontjára, ha lényegét tekintve akár máskor, a tél, a farsang végén is lehetne. A népszokásoknak azonban szigorú időbeli keretük volt, a benne zajló cselekedetek, a jellemző kellékek vagy szövegek, dallamok csakis akkor hangozhattak el, csakis akkor voltak érvényesek és hatásosak az adott közösségben.

Azt gondolom, tehát, hogy a hagyományok feleleveníthetők, aktualizálhatók, a közösségre és az egyénre nézve is pozitív hatással bírnak, de igazán csak akkor, hogy ha értelmezni is tudjuk őket. A napjainkban divatos „*kiszebábégetés*” akkor fogja tudni betölteni teljesen a szerepét, ha az információk a helyére kerülnek és farsangkor nem *kiszé*-nek hívjuk a telet szimbolizáló bábút, vagy ha annak hívjuk, akkor nem farsangkor, hanem virágvasárnap semmisítjük meg!

A még számos, az élet indulásához, a tisztuláshoz, az újrakezdéshez kapcsolódó tavaszi népszokásokból, rítusokból a következő számban mutatok be egyet.

» Növények a kalendáriumból «

- Lendvai Tibor rovata -

„A fohagymát Benedekkor ültetik, mert akkor szép öreg gerzdű lesz. (...) olyan egyénnek kell ültetnie, a kinek nagy alfele van, hogy a hagyma nagyra nőjjön.”

Kevés olyan fűszernövényünk van, ami annyira megosztaná az embereket, mint a fokhagyma (*Allium sativum*). Vannak, akik rajonganak érte és még nyersen is fogyasztják, s vannak, akik nem szeretik vagy nem bírják intenzív aromáját. Az mindenesetre kétségtelen, hogy bizonyos ételeink elképzelhetetlenek nélküle – s ez az állítás nem csupán a magyar konyhára igaz: ma már a világ szinte minden szegletében ismert és használt ízesítő.

Annyira régi kultúrnövénye az emberiségnek, hogy közép-ázsiai őshazájának pontos helyét ma már nehéz lenne megtalálni. Az ókori népek Kínától Indián keresztül Egyiptomig termesztették és nagyra értékelték. A görög mitológiában is szerepel: fokhagyma volt az egyik alapanyaga a bűbajos Médeia kenőcsének, amellyel bekente az aranygyapjúért küzdő Iaszónt, hogy ne tudjanak neki ártani a felbőszült tűzokádó bikák. Az ókori ember számára a fokhagyma többet jelentett, mint csupán fűszer, hiszen gyógynövényként is felhasználták fertőtlenítő, vérnyomáscsökkentő, vértisztító és immunerősítő hatásai miatt. Fertőzések, megfázás, hörghurut esetén is hatásosnak bizonyult. Ezért a fertőtlenítő, óvó-védő tulajdonságáért – no és persze mindent átható szagáért – ruházták fel a fokhagymát a mindennel szemben megvédő, gonoszűző, rontáselhárító tulajdonságokkal. Elég volt csak suttogva kimondani a nevét (*allium*) és a gonosz elernyed. Az ókori Itáliában úgy tartották, hogy erőt, bátorságot és a harcokban védettséget ad. A kígyómarás ellenszerének is tartották. Plinius szerint elűzi a kígyókat és a skorpiókat, megvéd az örülettől, ráadásul erotikus gerjesztőszer. Ezzel szemben a görög és római nők úgy tartották, hogy megkönnyíti a szüzesség megtartását. Később, a középkorban is sok babona vette körül: rontáselhárító, gonoszűző tulajdonsága a vámpírok és a gonosz szellemek ellen védett. Járványos megbetegedések idején, így pestis és kolera ellen is fogyasztották.

A kora újkori Itáliában a nemesség már olyannyira elhatárolódott a szegényebb társadalmi osztályoktól, hogy a táplálkozásban is éles határ húzódott a két csoport között. Hitték, hogy a nemesség a mennyekhez közelebb – azaz fákon – termő gyümölcsök, a nemes vadak és a drága fűszerek fogyasztására teremtett, míg a szegényebbek a földön, ill. földben termő zöldségek és gyümölcsök fogyasztására.

Azonban a nemesség által *hagymaevőnek* nevezett szegények fokhagymája csiklandozta az arisztokrácia ínyét is, ezért megpróbálták úgy felhasználni a nemesi konyhán ezt a lenézett összetevőt, hogy drága fűszerekkel együtt alkalmazták. Például a fokhagymaszósz korabeli receptje leírja, hogyan kell elkészíteni az egyébként egyszerű szószot, de a nemesi szakácskönyv felhívja a szakács figyelmét, hogy ne felejtse el valamilyen drága keleti fűszerrel – pl. sáfránnyal, szerecsendióval, fahéjjal, szegfűszeggel vagy gyömbérrel – ízesíteni, vagyis nemesi étellé tenni.

A fokhagyma hazai történetéhez kapcsolódik a 15-16. századból származó, Nagyvázsonyban talált, egyetlen régészeti lelet, de írásos források alapján biztos, hogy a korábbi századokban is termesztették elődeink. Lippai János a 17. század végén írt *Posoni kert-jében* egyebek mellett arra is tesz javaslatot, hogy mit tegyen az, aki szereti a fokhagymát, de nem szeretné, hogy a lehelete fokhagymaszagú legyen: „*A' ki örömet eszi a' fog-hagymát, de az szagát nem szenvedheti a' szájába az, kenne-meg nyers fog-hagymával a' tálat a' kiben az étet földgyák: s az étekben meg-marad a' szaga; de a' ki abbúl eszik, nem leszen büdös a' szája tüle.*” Lippai a fokhagyma jó tulajdonságairól is szól: „*A fog-hagyma minden-némű méregellen jó, fő-képpen, ha ki rossz, poshatt és egésségtelen vizet ivott. Hasonló-képpen, a' mérges állatok marása ellen, ha borba iszszak, ha megtörik, és a' dühös eb marására flastrom módgyára kötik; azért igen jó az úton-járóknak magokkal hordozni.*”

A fokhagymával kapcsolatos – középkorban vagy még annál is mélyebben gyökerező – hiedelmeket még a 20. században is megtalálták a magyar parasztság körében a néphagyomány kutatói. A csillagászati tavasz kezdetén, március 21-én, Szent Benedeknek névünnepe áll a naptárban. Nursiai Szent Benedek a bencés szerzetesrend alapítója, aki 547-ben ezen a napon távozott az élők sorából. Sándorral és Józseffel együtt ő az, aki meghozza végre a várva-várt tavaszt. Bár ilyenkor még fújhatnak a böjti szelek, mégis érezzük, tudjuk, látjuk, hogy a természet rendíthetetlenül ébredszik. Több vidékünkön, a hagyomány szerint, Benedek napján megszentelték az ültetni való fokhagymát. A *benedeki hagyma* néhol a felfúvódott, hasfájós marha orvossága volt, másutt hasogatás, görcs, daganat orvosságának tekintették, sőt, boszorkány és rontás ellen is hatásosnak tartották, ha a jószágot ezzel kenték be. Az elvett téhenhaszon visszaszerzésére is alkalmasnak tartották a *benedeki fokhagymát*. Bálint Sándor véleménye szerint a *benedekhagyma* „valami régi, Benedek napjához kapcsolódó szentelménynek elnépiesedett maradványa. (...) ...föltételezhetjük a középkori eredetet.”

Ahol a 20. század elején már nem élt a március 21-i fokhagymaszentesítés szokása, a fokhagyma ott is hármas funkciójú szer: ételek ízesítője, betegségek orvossága és a rontás, boszorkányság elhárítója. Gönczi Ferenc a Göcsej népi kultúrájáról 1914-ben megjelent munkájában számos példával támasztja alá a fent leírtakat, álljon itt néhány ízelítőül:

„A gyermeknek leszáradt köldökrészét összekötve elteszik s 3 vagy 7 év múlva magával a gyermekkel oldatják el. Némelyikkel, ruhadarabba kötve, (melléje szentelt gyertyát s foghagymát tesznek) a nyakában hordatják, hogy okos legyen, tudjon jósolni, ne legyen igéző szemű, a leány pedig jó varró legyen.” Gönczitől tudjuk, hogy fájdalomcsillapításra is használták: „A fájós fog felől eső oldalon a fülbe egy gerezd nyers foghagymát dugnak s a fájás eláll.” A láz csillapítására is alkalmazták: „Ha a gyermek forrósága ijedségtől származik, két gerezd foghagymát és egy darab disznótrágyát nyársra kell húzni és a gyermek feje alá az ágyszalmába dugni.” Sokfelé hitték, hogy az ajtófélfára akasztott fokhagyma megvéd a vajköpülésbe ártó szándékkal beavatkozó boszorkányoktól; a csecsemő ágya fölé akasztva megakadályozza, hogy a boszorkányok elváltsák, elcseréljék a gyereket; a gyümölcsfára akasztott fokhagyma megvéd a madarak kártételétől, stb. Hosszasan lehetne folytatni a sort, hiszen a néphit szakirodalma bőven szolgál példával az egész Kárpát-medencén innen és túlról is. A fokhagyma megjelent minden jelentős paraszti ünnepen: ott volt a karácsonyi asztal mágikus ételei között (pl. mézbe mártott fokhagyma), de ma is jelen van a mohai tikverőzők között, a szalmatorók botjára kötve. S napjaink horrorozójában is szerepel, mint a vámpírok ellenszere...

Az egyik legigénytelenebb, biogazdálkodásban is nagyon könnyen termesztető kerti növényünk a fokhagyma, mégis méregdrágán juthatunk hozzá a boltokban, ráadásul érthetetlen módon, nagyon nagy mennyiségben Kínában termelt fokhagymát kínálnak a hazai áruházak. Pedig érdemes megkísérelni a termesztését, akár virágládában is, mert a siker borítékolható. Akár szeretjük, akár nem, a hétköznapi fokhagyma több, mint egyszerű fűszer: e fontos gyógynövényünk az emberiség kultúrtörténetének egyik aromás szereplője.

» Irodalmi szemezgető «

Kedves Olvasó!

Tegnap megrázó hírt kaptam, így azonnal félredobtam eredeti cikktervemem.

Ma, most, itt, ebben a számban kötelességemnek érzem, hogy Róla írjak. Kedves társszerzőmről, **Bencze Miklósról**, aki annak idején segített nekem, kihúzott a pácból, amikor negyedik gyermekemet vártam. Sem időm, sem energiám nem volt az Irodalmi szemezgetőt havonta megírni. Mitya segített.

Az ezotéria, filozófia, vallás témák vonatkozásában soha nem éreztem kellő merészséget, bátorságot, tudást magamban, még ahhoz sem, hogy ezeket olvassam. Miklós olyan mélységeiben értette meg az ilyen jellegű írásokat, oly sokat olvasott ezekről a témákról, annyi könyvet forgatott életében, csodálatos érzékkel ragadva ki a témák lényegét, amihez foghatóval még nem találkoztam.

Amíg Mitya írta a könyvajánlókat, s én begépeltem őket, volt alkalmam jobban megismerni őt. Kettőnk érdeklődési köre merőben különbözött egymástól, mégis őszinte csodálattal hallgattam mindig, ahogy az általa olvasott, megismert tanokról nyilatkozott.

Szövegei néha kissé nehézkesnek tűnhettek, mert a témák nem voltak könnyen emészthetőek. És Miklós hitt abban, amiről írt. Ez a megrendíthetetlen hit volt számomra a legcsodálatosabb benne. Nem félt és vállalta nézeteit, pedig tudta, hogy azokkal szembemegy sok - sok sablonnal, általánosítással, a hétköznapiakban elfogadottakkal.

Beszélgéseink során rádöbentem, mekkora fájdalom élt benne. Szerette volna átadni tudását, melyet könyveiből, olvasmányjaiból megszerzett. Tudását, melyről tudta, hogy igaz, valós, és segítség lehetne embertársai számára is. Sajnos kevés helyen talált nyitott fülekre, érdeklődő tekintetekre, szabad szívekre, lelkekre.

A mindennapi életben tanultaknak gyakran gyökeresen ellentmondó nézeteit hallgatva, olvasva nehéz volt elfogadni, megérteni, tudatosítani az általa közvetített hatalmas igazságokat.

Arra gondolok, milyen könnyen általánosítunk. Milyen könnyen ítélkezünk. Ha valaki más, az rossz is.

Mai világunk fennhangon hirdeti a másság elfogadását. Mégis úgy látom, a legegyszerűbb emberi különbségeket sem vagyunk képesek elfogadni. Ha a magam portáján nincs rend, hogyan mehetnék akár csak egy házzal is arébb, prédikálni a helyes fűnyírás szabályairól?

Eszembe jutott a pillanat, amikor életemben először vettem kezembe Hrabal könyvet. Egy alkoholista író sörtől kába állapotában hányt a lapokra. Ez volt az első gondolatom akkor. Azóta is szégyenlem érte magam, hiszen Hrabal könyveit olvasva egy fantasztikus ember hihetetlen gondolatvilágába csöppentem.

Mitya más volt. Ezzel a mássággal nem akart rosszat sosem. Olvasmányai által új ismeretekre tett szert, világszemléletek nyíltak meg elméje és szíve előtt. Nem akart hittéríteni. Azt gondolom, szemeket akart felnyitni, tudását megosztani, ismereteivel boldogabbá tenni.

Valójában ebben a számban még a februári Villon - témát szerettem volna tovább boncolgatni, ugyanis olyan versfordítást találtam, melyet mindenképpen meg akartam osztani veled, kedves Olvasó. Ez most ugyan elmarad, azonban van egy pont, ahol mégis találkozik az eredeti és a módosított cikktéma. A Villon - verset Faludy György fordította. A híres költő, író, műfordítóról eszembe jutott, mennyit bíralták őt kései szerelembe esése és egy nála 65 évvel fiatalabb nővel kötött házassága miatt.

Az emberek, akik hevesen bólogatnak az elfogadás tanai mellett, Faludy násza fölött erősen ingatják fejüket. A nép megbotránkozott.

S azon morfondíroztam, miért olyan nehéz ez? Elfogadni.

Faludy szerelméből olyan művek születtek! Csak arra tudok gondolni: nem mindegy, kivel élt, mit csinált? Hiszen olyan felbecsülhetetlen értékű kincseket, olyan ajándékot adott emberek ezreinek, ami szinte felfoghatatlan!

Miklós is adott. Sokat. Leginkább azzal, hogy nézeteit felvállalva, gondolatait kitegetve mert önmaga lenni.

Szeretném, ha ma Mitya ajánlana neked könyveket, kedves Olvasó!

Ahogy tette azt hónapokon keresztül is annak idején.

A 2016. januári Sörédi Hírmondó hasábjain olvasható legelső írása, melyben így nyilatkozik:

„Tisztelt Olvasó!

Itt és most a jelenben Bencze Miklósnak hívnak, kódnevem Mitya: hogy ki vagyok, azt én is szeretném tudni. Valószínű, hogy 1 a milliárd emberből, aki valamikor és most megfordult ezen a Földön (egy átutazó), aki élete végéig keresi önmagát, de írhatnám azt is, hogy végre megtalálta Önmagát és örömmel, boldogan, meglepődötten él már szeretetben 9 éve Söréden.

Célom a sörédi könyvtár ezoterikus kincseinek bemutatása egypár mondatban. Bemutatnám **Szepes Mária: A mesés Gondvána** című regényét. Ez az ezoterikus regény, amely több évvel megelőzte korát (első megjelenés: 1999), bizonyítja, hogy az élet örök és ez az örök hitvallása az íróknak is. [...]

Maga az író írja e mondatokat: „Amit az emberi értelem elképzeli, csak azért teheti, mert igaz volt, igaz lehet és megvalósulhat a jövőben, különben e koncepció meg sem születhetett volna az agy rejtélyes világegyetemében.”

Kedves Olvasó, vedd kezébe ezt a könyvet, eljutsz vele Tibet ősi helyeire, megtalálod önmagadat és eljutsz Tilla vezetésével egy más dimenzióba. Sikeres időtöltést kívánok néked.”

A **2018. márciusi** lapban **Balogh Béla: A végső valóság** című könyvét többek közt ezzel a történettel ajánlja:

„A mester megkérdezte tanítványait, hogy miből tudják megmondani, hogy véget ért az éjszaka és elkezdődött a nappal.

Az egyik azt mondta:

- Ha távolban látsz egy állatot, és meg tudod mondani, hogy az tehén vagy ló.

- Nem - mondta a mester.

Egy másik tanítvány ezt mondta:

- Ha ránézel egy távolban lévő fára, és meg tudod mondani, hogy az körte vagy mangófa.

- Ez sem jó – mondta a mester.

- Hát akkor mi a helyes válasz? – kérdezték a tanítványai.

- Ha egy férfinek az arcába nézel, és felismered benne testvéredet, vagy ha egy nőnek az arcába nézel, és felismered benne a nővéredet. Amíg erre képtelen vagy, mindegy, hol áll a Nap, számodra továbbra is éjszaka van...”

Néhány gondolat a **2017. októberi** cikkéből, **Szepes Mária: A mindennapi élet mágiája** című műve kapcsán:

„A szándék, hogy ne fertőzzük magunkat jövőtől, jelentől, embertársainktól, helytállásoktól való félelemmel, sérüléseket kiváltó, helytelen magatartással,

különösen a mi feszültségekkel terhes világunkban, gondolom, becsületes, humánus törekvés. És az is, hogy nem csupán szavakat ajánlok fel az olvasónak, hanem olyan „gyógyszereket”, amelyek gyógyító hatását önmagamon is kipróbáltam.

Az író tehát nem „zsákbamacskát” árul, bebizonyítja, hogy a „sült galamb” miért nem repül a szánkba. Szepes Mária arra tanít meg, hogy ha az életben előre akarsz jutni, azért áldozatot kell hozni, továbbá felhívja a figyelmet, hogy semmit sem adnak ingyen, amit adnak, annak csak a lényegére van szükség, tanul meg kiválasztani a jót az ehető maszlagokból, tévtanításokból. Itt az idő, hogy felébredjünk és merjünk felelősen gondolkodni, majd dönteni.

Befejezésül egy szép gondolatot hadd írjak róla: Ő az az ember, aki a „szívével gondolkodik és az agyával érez”. Ő az, aki nem akar téged „bevinni az erdőbe.”

Futottam reggel. Ki kellett futnom magamból a bánatot. Hogy megint elkéstem. Hogy nem éltem a lehetőséggel, amíg adott volt. Hogy nem beszélgettem Miklóssal eleget. Hányszor szalasztunk el ilyen alkalmakat?!

Mitya 2017. szeptemberi könyvajánlójában (Müller Péter: Aranyfónál) is erre figyelmeztet:

„...ebben az életben „itt és most” átutazók vagyunk, rajtunk áll és bukik, hogy milyen sorsunk van jelenleg, és az milyen lesz a jövőben. Kérdezhetned, kedves olvasó, hogy milyen lesz a jövő és a jövőd!?”

Erre egy keleti gondolkodó mondásával felelnék: „azt kapod, amit beletettél, cselekedtél a jelenben - az lesz a jövőd. „

Dramai szavak ezek, de teljesen érthető és elfogadhatóak számomra. Hidd el, a múlt már nem létezik, csak jelen van, az határoz meg mindent, a jövő csak lehetőség és azt meg kell élni!

Az ezoterikus tanítások ezt mindig kihangsúlyozzák, a cselekvésnek mindig jelenideje van, nem ismeri a múltat és a jövőt. Mindezt azért írom le, hogy a „belső tanításokban” járatlan érdeklődők, olvasók megértsék ennek a könyvnek a lényegét, az Aranyfónalat, ami mindenki számára itt és most adott.”

Ilyen és még sok ehhez hasonló gondolattal táplált minket Mitya.

Emlékezzünk rá szeretettel!

Üdvözlettel: Kulkov Anita

» Nevezetes események, évfordulók »

- Kapuváry Tibor rovata -

Március

Nemzetközi vonatkozású események, évfordulók

Elrabolják Charlie Chaplin holttestét

Chaplin 1977. december 25-én hunyt el Svájcban. A világhírű brit színészt és filmrendezőt Corsier-sur-Vevey temetőjében helyezték végső nyugalomra. Két hónappal a szertartás után, 1978. **március 2-án** azonban a városka lakói arra ébredtek, hogy Chaplin sírját feltörték és elvitték a koporsóját. A későbbiekben Oona O'Neill, a színész özvegye számos telefonhívást kapott a tettesektől, akik 600 000 amerikai dollárt követeltek a holttestért, később pedig megfenyegették az asszonyt, hogy ha nem fizet, gyermekeit is bántalmazni fogják. A svájci rendőrség hatalmas erőket mozgósított Chaplin holttestének a megtalálására, és miután több mint 200 telefonfülkét lenyomoztak, május 17-én sikeresen kézre kerítették a sírgyalázókat. Mint kiderült, a március 2-i rablást két kelet-európai politikai menekült, a lengyel Roman Wardas és a bolgár Gantscho Ganev követte el; vallomásuk szerint a bűncselekményt – egy filmélménye nyomán – Wardas tervelte ki, Ganev pedig az „erőember” szerepét játszotta a sír feltörésekor. A bíróság a bűncselekmény értelmi szerzőjét négy és fél év börtönre ítélte, míg társa másfél évnyi felfüggesztett büntetést kapott, Charlie Chaplin koporsója pedig visszatérhetett Corsier-sur-Vevey temetőjébe, ahol ezúttal már gondoskodtak róla, hogy mások ne kísérelhessék meg a sírrablást.

Erdők világnapja

Az erdő a Föld tüdeje – szén-dioxidot köt meg, oxigént termel, árnyat ad, párologtatással hűti a Föld felszínét, a vízkörforgás egyik kulcsszereplője. Az erdők lassítják a klímaváltozást, szűrik a por- és zajszennyezést, segítik a talajmegőrzést és élőhelyet nyújtanak számos embernek, állatnak, hasznos beporzónak. Erdők és fák nélkül nem élhetünk, évente mégis 15 milliárd fával csökken a Föld erdőállománya. „Csak aki ismeri a fákat, az képes védelmezni őket.” Ezért ünnepeljük minden évben 2013 óta, az ENSZ Közgyűlés határozata alapján **március 21-én**, a márciusi napéjegyenlőség napján az erdők világnapját.

Magyar vonatkozású események, évfordulók

Meghalt Noszlopy Gáspár

Noszlopy Gáspár, az 1848–49-es szabadságharc egyik kevésbé szerencsés hőse, a kezdetben marcali szolgabíró gerillavezérként tevékenykedett, szabadcsapataival főleg a Dunántúlon zavarva a császári csapatokat. A szabadságharc leverése után is folytatta rajtaütéseit, főleg Somogyban, a Bakonyban és a Duna–Tisza közén portyázott, Kecskeméten megpróbálkozott még Ferenc József elfogásával is. Noszlopy 1852 végén a Bakonyban csendőrkézzre került, és a következő évben, 1853. március 3-án végezték ki Pesten.

Papp László a boxlegenda

Papp László (közismert nevén Papp Laci, beceneve Görbe), (Budapest, 1926. március 25. – Budapest, 2003. október 16.) háromszoros olimpiai bajnok magyar ökölvívó, edző, sportvezető. Magyarország és a világ egyik leghíresebb ökölvívója, aki 1948-ban a londoni, 1952-ben a helsinki és 1956-ban a melbourne-i olimpián nyert aranyérmeket. A Budapest Bátya és a Budapesti Vasas bokszojójaként közép-, majd nagyváltósúlyban indult, 1946 és 1956 között hét országos bajnokságot nyert. Kétszeres amatőr Európa-bajnok. Az 1948-as londoni olimpián középsúlyban, 1952-ben Helsinkiben és 1956-ban Melbourne-ben, nagyváltósúlyban diadalmaskodott. Ez a páratlan bravúr – háromszor egymás után olimpiai aranyat szerezni – neki sikerült először. Azóta Teófilo Stevenson és Félix Savón (mindketten kubaiak) volt képes erre. Papp Lacit mindmáig az ökölvívás legnagyobbjai közt tartják számon, Joe Louis, a Barna Bombázó, Muhammad Ali (Cassius Clay) és Iron Mike Tyson társaságában, jóllehet nem volt sem fekete bőrű, sem amerikai, sem nehézsúlyú, és profi pályafutását sem sikerült világbajnoki címmel megkoronáznia: az Európa-bajnoki övig jutott. Májig nem pontosan tisztázott politikai okokból nem engedték megküzdeni a világbajnokságért. Profiként 1957-től 29 találkozót vívott, ebből huszonhetet megnyert és kettő döntetlennel zárult, azaz veretlen maradt. Mestere a legendás edző Adler Zsigmond volt, akivel majdnem tökéletes párost alkottak. Adler verhetetlen volt abban, hogy tudja, mikor milyen instrukciókkal kell a kötelek közé küldenie tanítványát. Vissza-vonulása után edzőként tevékenykedett, a válogatott szövetségi kapitányaként (1969–1978, 1979–1992), Adler Zsigmond társaságában is számos siker kovácsa volt. A legemlékezetesebb talán a papírsúlyú Gedó György olimpiai aranyérme (München, 1972). Hosszú, súlyos betegség után életének 78. évében távozott az élők sorából. Hosszú évtizedekig, egészen haláláig a XII. kerületi Óra úti lakásában élt.

» Süssünk-főzzünk finomat! «

- Szunomár Kata rovata -

A tojás maga a csoda!

A termékenység és az új élet szimbóluma, de ne csak húsvétkor jusson bőven belőle az asztalra. Azon túl, hogy könnyedén növelhetjük vele a napi fehérje bevitelünket, egészségünkre is sokféleképpen van jó hatással: tele van aminosavakkal, antioxidánsokkal és vassal. Egy nagy tojás fedezi a napi szelén szükséglet majdnem negyedét (22%-át), ezzel erősíti az immunrendszerünket. Régi tévhit, hogy a tojás emeli a koleszterinszintet. Sok tanulmány bemutatta már az elmúlt 40 évben, hogy a tojást szívesen fogyasztó emberek körében nem magasabb a koleszterinszint és nem alakul ki nagyobb arányban szívbetegség sem. A koleszterint, amely egy létfontosságú vegyület, testünk „gyártja”, mivel agyunknak és minden sejtünknek szüksége van rá. Az emberi test 11 alapfontosságú aminosavat termel, holott 20-ra van szüksége az élet fenntartásához. Hogy miből szerezhető be a maradék 9? Igen, a tojásból is. Az aminosavak hiánya izomsorvadáshoz, legyengült immunrendszerhez, fáradtsághoz és gyengeséghez vezethet, ezen kívül a bőr és a haj szerkezetét is megváltoztathatja. Tápanyagtartalma mellett a tojás nagy előnye, hogy egész évben könnyen elérhető, viszonylag olcsó, ízletes, változatosan és gyorsan elkészíthető. A tojásnak méltó helye van mindennapi táplálkozásunkban. A hímestojás mellett az alábbi receptekhez ajánlom!

Feta sajtos töltött tojás (6 fő részére)

Hozzávalók: 6 db tojás, 2 ek kapribogyó, 8 dkg feta sajt, 2 cm szardellapaszta, 1 ek mustár, só, őrölt bors, fehérborecet.

Elkészítés: A tojásokat keményre főzzük 8-9 perc alatt. Hideg vízben hagyjuk lehűlni, majd megtisztítjuk és félbevágjuk. A sárgájukat óvatosan kiemeljük, és villával szétnyomkodjuk. A lecsepegtetett kapribogyót finomra vágjuk, majd összekeverjük a finomra morzsolt vagy villával szétnyomkodott feta sajttal, a szardellapasztával és a mustárral. Sóval, borssal és az ecettel ízesítjük, majd a tojásfehérjébe kanalazzuk. Aprított petrezselyemmel díszítve tálaljuk.

Tojás tekercs (4 fő részére)

Hozzávalók: 8 db tojás, 1 fej lilahagyma vagy 2-3 szál újhagyma, 1 kis doboz tejföl, 3 csapott evőkanál liszt, 20 dkg sonka, 15 dkg sajt, petrezselyem, olaj, só.

Elkészítés: A tojásokat egy nagy tálban felverjük, majd hozzáadjuk a tejfölt és a lisztet. Ezeket csomómentesre kavarjuk és sóval, borssal, petrezselyemmel ízesítjük. A sütőbe egy kevés olajjal kikent tepsit helyezünk és felmelegítjük. Mikor már forró a tepsi, akkor kivesszük és beleöntjük a „tésztát”. Ezután alacsony hőfokon 10 percig sütjük. Ameddig sül, apró kokkákra vágjuk a hagymát és a sonkát, a sajtot pedig lereszeljük. Amikor megsült a tojás, kivesszük a sütőből és gyorsan rászórjuk a hagymát, sonkát, sajtot és szorosan feltekerjük. A kész tekercsot hagyjuk kihűlni. Ezután felszeletelve tálaljuk.

Citromos álom pohárkrém (6 fő részére)

Hozzávalók: 20 dkg keksz (pl. zabkeksz vagy kókuszos) összemorzsolva. A tejfölös krémhez: 4 dl sűrű tejföl, 10 dkg porcukor, 1 citrom reszelt héja, 8 dkg szeletelt mandula.

A citromkrémhez: 4 tojás, 10 dkg vaj, 20 dkg cukor, 4 citrom leve (kb.1,5 dl citromlé), 1 citrom reszelt héja, 1 csipet só.

Elkészítés: A citromkrémhez gőzfürdőn a vaját, a cukrot és a tojást közepes lángon folyamatosan kevergetjük, míg selymesen sima, homogén krémet kapunk (3-4 perc). Amikor kezd sűrűsödni, akkor csurgatjuk hozzá a citromok levét, valamint beleszórjuk a reszelt héját is. Tovább keverjük, de amint besűrűsödött (kb. 2 perc), a tűzről levéve hagyjuk, hogy lehűljön a krém. Közben összeállítjuk a tejfölös krémet. A magas zsírtartalmú tejfölt porcukorral és reszelt citromhéjjal simára keverjük. Száraz serpenyőben megpirítunk a szeletelt mandulát, félretesszük. Amint kihült a citromkrém, tálkába vagy kehelybe rétegezzük a desszertet: alulra kerül az összemorzszolt keksz, ezután jöhet a citromkrém, majd az édes tejfölkrém. Ismételjük, majd a tetejére pirított mandulát szórunk. Minimum 1-1,5 órát hagyjuk hűlni.

Jó étvágyat és Kellemes húsvéti ünnepeket kívánok olvasóinknak!

» GyereKreatív «

- Lendvai Judit rovata -

Húsvéti készülődés

Húsvét közeledtével a többségnek a tojásfestés jut eszébe, ha kreatív alkotásba fogna. A következő ötletek viszont azoknak is meghozhatják a kedvüket, akik valamilyen okból ódzkodnak a „klasszikus” tojásfestéstől.

Tojásdíszítés fonallal

Hozzávalók: kifűjt vagy hungarocell, esetleg műanyag tojás, fonalak, ragasztószif

Számos egyszerű és bonyolult tojásdíszítő technika létezik és festés nélkül is nagyon mutatós darabokat készíthetünk. A fonallal díszítettekhez a kifűjt vagy a hungarocell tojást ajánlom, illetve a ragasztáshoz a ragasztószifet. A fonalat körkörösén és a tojás középső részéről érdemes indítani, valamint mindig csak egy kis felületet beragasztózni. Ezen kívül csak sok türelemre és koncentrációra van szükség.

(Egyébként más tárgyakat is bevonhatunk így, pl. köveket, botokat; érdemes kísérletezni, különleges dekorációk válhatnak belőlük.)

Képeslap krumplinyomdával

Hozzávalók: krumpli, kés, vízfesték vagy tempera, papír

Biztos mindenki készített már krumplinyomdát, ha nem, akkor itt az ideje. A félbevágott krumpli belső felére késsel bemetszéseket vágunk. A kiemelkedő felület lesz a mintánk, ezt kell befedni a festékkel. Olyan krumplikat érdemes választani, ami félbevágva többé-kevésbé tojás formájú.

Virágok papírból

Hozzávalók: papírok, szárnak: hurkapálca, szívószál, drót vagy faág, olló, ragasztó

A virágok nyílásával érezzük igazán azt, hogy tényleg megérkezett a tavasz. Addig is (vagy mert az élőlől még kevés van és virágból sosem elég), készítsünk virágokat papírból. Nagyon sokféle technikával és sokfajta papírból lehet virágokat formázni, (aki többet is szeretne kipróbálni, az interneten, pl. a pinteresten számosat talál, és akár művészi fokra is fejleszthető), emlékszem, gyerekkoromban papírzsebkendőből csináltuk. Itt most szerintem a világ legegyszerűbb készítési módját láthatjátok a képen. Nem tudtam kihagyni azt a szerintem gyönyörű változatot, amely a tortapapír széléből levágott csíkból készült.

» Lélekhangoló «

- Virág Orsi rovata -

Mégis!

(Dr. Gyökössy Endre református lelképásztor és pszichológus írása)

Csúnya volt, tömzsi és púpos is. A negyvennégyes év légibombázásai alatt vesztette el úgyszólván mindenét; így került hozzánk, a parókiára. Lakásunk jórészt üresen állt, a szuterénben húzódtunk meg apró gyermekeinkkel. Az volt az "óvóhely". Ő egy parányi szobácskában lakott fölöttünk. Júlia testvérnek szólította mindenki. Méltán. Senkije sem volt, így lett sokunk testvére, munkatársa, helyettese, kisegítője; kis családoknak és egyházközösségünknek, a nagy családnak mindenese. Fityula nélküli diakonissza, palásttalan segédlelkész, beteglátogató nővér. A frontról érkező halálhírek egy részét, amelyet hivatalból nekem küldtek meg a tábori lelkészek, ő kézbesítette. Egyedül nem győztem.

Ilyenkor késő estig elmaradt és szóltanul ment be a szobájába. Még légiriadó és bombázások alatt sem jött le, hiába hívtuk. Csak legyintett – és mosolygott. Tulajdonképpen mindig mosolygott. Nem csak az arca, belülről ragyogott. Azóta nem láttam olyan csúnya-szép, tündöklő arcot.

Sokáig nem értettem ragyogása titkát. Nap, mint nap vijjogtak a szirénák. Gyárak közelében laktunk, gyakran hullottak a bombák. A házakra is. Kántorunkat behívták katonának, így az is ő lett.

Úgyszólván minden nap temettünk, felváltva egy idős római katolikus pap-pal. Egyre gyakrabban név sem került a hevenyében összetákolt koporsókra. Ki tudta azt akkor, ki milyen vallású lehetett? A legtöbbet romok alól ásták ki. Öreg, katolikus lelkész társammal a temetőben tanulgattuk akkor az öku-menét.

Egy ilyen alkalommal hárman ugrottunk be az egyik, előre megásott sírba, mert mélyrebukó repülő gépfegyverrel pásztázták végig a temetőt. Júlia testvér ott is, akkor is mosolygott. A szorongástól feszülten mordultam rá:

– Most minek örül? – A sír mélyén is ragyogó arccal válaszolta:

– Éppen helyben vagyunk.

Máig sem tudom mire gondolt, arra-e, hogy kitűnő fedezékben lapulunk vagy arra, ha eltalálnak, csak ránk kell kaparni a földet.

Egyszer – véletlenül – az egyik szoba ablakából kikémlelve megláttam, hogy a kert legeldugottabb sarkában imádkozik. A légiriadót lefűjták, s már alkonyodott. Háttal állt a háznak, arcát az ég felé emelte. A Váci úton valamelyik gyár éghetett, mert a tűz verese meg-meglobbant csúnya-szép arcán.

Szorosan összekulcsolt kezét félig az égre emelte. Szinte belemártotta a rőt-fénybe. Ezért láttam olyan világosan, hogy előbb a hüvelykujja emelkedett a szorosan összekulcsolt kézből, majd a mutatóujja, fél perc múlva a nagyujja, aztán a következő, Végül a kisujja. Majd nyitott tenyérrel az ég felé emelte mindkét karját. Úgy állt ott percekig, mint egy szürrealista szobor.

Attól kezdve a késő délutáni légiriadók lefújása után, ha az ablakhoz léptem, mindig ugyanott és ugyanígy találtam, imádkozva. Akkor is, amikor közvetlenül közelünkben söpört el egy házat a légiakna. Ezután belépett a lakásba és még sugárzóbb volt, mint máskor. Akár lámpát sem kellett volna gyújtanunk. Bár nem is volt szabad. Igaz, őt nem lehetett "elsötétíteni". Elmondtam neki, hogy akaratlanul megfigyeltem, s hogy így, ujjait emelgetve még senkit sem láttam imádkozni. Rám mosolygott és azt válaszolta:

– Ez az én olvasóm.

– Az olvasója? – csodálkoztam rá.

– Az. Amikor a hüvelykujjamat nyújtom ki, azokra gondolok, akiket a Lélek eszembe juttat. Azután a mutatóujjam következik, akkor azokért mondok imát, akik Isten felé mutatják utamat. Magáért is akkor imádkozom. Amikor nagyujjamat emelem fel, a világ vezetőiért könyörgök: hagyják abba a háborút. Túl sok vér folyt már. A következő a gyenge ujjam. Azzal a gyöngéket, az üldözötteket, a kicsinyeket és a haldoklókat ajánlom Isten kegyelmébe. A kisujjam az enyém. Azzal kérem Gazdám, hogy halálomig vidám szívvel szolgálhassam. Hogy senki ki ne maradjon, ezért tartom két tenyeremet az ég felé, s így kérem Istent, tartsa tenyerét a világon – mégis. Mosolygott és hogy szokott, eltűnt a szobájába.

Hónapok múlva derült csak ki, akkor már nem dörögtek az ágyúk, hogy egy rongyos zsákban az ágya alatt dugdosta a kifosztott rákospalotai zsinagógahétágú gyertyatartójának és egyéb összetört kegszereinek darabjait. A vandál pusztítás után, éjjel kilopódzott a házból, s amit a zsinagóga körül talált szétdobálva, zsákba szedte, hazahozta és elrejtette. Nem felejttem el, hogy később Duschinszki barátom, a rákospalotai rabbi, aki csodamódon megmenekült a bori haláltáborból, hogyan zokogott erre a zsákra borulva, hogyan jajongott héberül az asztalra kiborított törmelék fölött. Amikor megkérdezte Júlia testvért, mivel hálálhatja meg azt, amit tett, ő azt válaszolta:

– Örülök, hogy most örül – és kiment a szobából.

Aztán jóval a háború után egyszer rosszul lett. Kórházba került. Valamikor ápolónővér volt, nem lehetett becsapni. Igaz, nem is akarták, mert megismerték. Amikor ágya szélére ültem és megszorítottam a kezét, olyan derűvel mondta: rák, mintha örömhírt közölt volna. Bármikor meglátogattam, mindig volt jó híre valakiről a kórteremben: Erzsébet néni, a négyes ágyon, már evett. Ez hazament. Az jobban van, amaz már tud aludni. Amikor felőle faggattam, egyféle választ adott: Jobban vagyok, mint érdemlem. Egy napon üresen találtam az ágyát. Már a lepedő is le volt róla húzva. Sokáig ültem a csupasz sodronyra meredve, megszokott helyemen; majd bekopogtam az orvosához.

Már ismertük egymást. Őszhajú, idős, sok szenvedést megért belgyógyász volt. Amikor meglátott, levette a szemüvegét, és sokáig törölgette. Nem nézett rám, úgy mondta:

– Mielőtt meghalt, a kórteremben mindenkitől bocsánatot kért, ha valakit valamivel megzavart volna. Tőlem is, hogy gyógyulásával, nem tudott örömet szerezni. Önnek ezt a levelet hagyta hátra. Arra kért, halála után adjam át.

Megszorította a kezem, s valami ürüggyel magamra hagyott. A levélben temetésével kapcsolatban néhány szerény kérése volt Júlia testvérnek. Pár meleg sor, s végül egy bibliai idézet Pál leveléből, amelyet az öreg apostol beteg, fogolyként, bilincsek közül a filippibelieknek írt:

„Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom, örüljete.” Ezután csak egy szó állt még a levélben, reszketeg, nagy betűkkel kirajzolva: M É G I S.

Azóta fehér fába vésve ott őrzöm ezt az egyetlen szót íróasztalomon. Ha fáradtan, örömtelenül ébredek s nehéz nap vár rám, úgy kezdem, hogy elibe ülök, és hosszasan nézem. A hófehér fa és a belevéssett öt betű: M É G I S – hamarosan úgy sugárzik, mint egykor Júlia testvér. És vissza kell mosolyognom rá.

» MESEK A SZAPPAN-SZIGETRŐL «

- Rosta Helga meséje -

Gyönyörűek a piacnapok! Kicsi, színes kagylóstandok úsznak, lebegnek mindenütt a vízen, mint számtalan színes tavirózsa. A kagylóhéjakban aszталok és székek vannak, ezeken ülnek az árusok. Nyüzsgés és vidám zsvivaj hangját viszi a könnyű szél, az úszó árusok portékájukat dicsérik, akárcsak egy átlagos piacon. Bármit keressen is a kíváncsi vásárló, itt biztosan megtalálja, ha nem is azonnal, de egy másik piacnapon biztosan.

– Imádom a piacot! – kiáltott fel Dérreldurr – Ráadásul ma a Kenőcsállat a piacfelügyelő. Ilyenkor különleges, import dolgokat is lehet árusítani, persze, csak titokban. De ő olyan békés természet, ha észreveszi, sem teszi szóvá.

– Miféle különleges dolgokat?

– Mindenfélét, amit el sem tudsz képzelni. Tudod, ilyenkor a kétes hírű málnás cetek is behajózhatnak a Buborék-öbölbe, és elárasztják a piacot mindenféle ingyenséggel.

– Például?

– Például, hoznak csokoládékagylót, grízpolipot és cukorrákokat.

– Hm. Jól hangzik. No és mibe kerülnek ezek a finomságok? – kérdezte Röci. Bármibe, amit adni tudsz. Bármit elcserélhetsz, ha meg tudtok egyezni. Ez a kis szappankavics, itt a zsebemben, pont meg is felelne. Elcseréljük valamire? De mondhatsz egy verset is, nagyon szeretik.

– Azt még nem tudok, de nekem is van a zsebemben néhány kavics – mosolygott Röci.

– Akkor, gyérünk! Nézd, ez itt Májk kis vitorlaskagylója, pattanjunk fel rá! Ne aggódj, mindig kölcsönadja – nyugtatta meg az ijedt kecskét barátja.

Hajóra szálltak, vitorlát bontottak, így csorogtak el a málnás cetek standjáig. Övék volt a legnagyobb választék szerzte az öbölben. A békésen lebegő hatalmas állatok hátán sorakozó kosarakban temérdek színes portéka kínálta magát. Pompás látvány volt! Röci alig győzte a sok újdonságot. A Kád-öböl viszontagságai után ez jobb volt, mint egy saját edességbolt.

– Megérkeztem! – sóhajtotta áhítattal a kis kecske.

– De meg ám! – bólogatott egyetértően Dérreldurr. Egyetértésben válogatták össze a vacsorára valót.

A piac után még körbehajózták a szigetet.

Már esteledett, amikor a part felé vették az irányt a vitorlaskagylóval. Röci nagyon aggódott amiatt, hogy nem találják majd ki a partra, mert egyre sötétebb és sötétebb lett, és sehol semmi fény nem látszott, kivéve egy-két cikázó neonhalat a víz alatt. Szépen, lassan rájuk borult az ég, mint fazékra a fedő.

De Röci nyugtalansága egy csapásra eloszlott, amikor egyszerre csak különös, imbolygó fénypontokat vett észre a víz alatt, ott, ahol a partot sejtette. A fénypontok egyre közelebb és közelebb kerültek, s lassan-lassan két szép, párhuzamos vonalba rendeződtek, mintha egy kétoldalt lámpasorral megvilágított úttest feküdt volna a víz felszínén. Ez a vízi úttest pedig egyenesen feléjük tartott, kecsesen és biztatóan hívta, vezette őket a biztonságos part felé.

– Hát ez meg mi? – suttogta Röci álmélkodva.

– Ó, ez a Szappanfényút. Kupakka ötlete volt. Nálunk ő a parti őr. Azért találta ki, hogy az éjszakai hajósok és utazók megtalálják a szigetet sötétben is.

– De hiszen ez varázslatos! Hogyan csinálja?

– Idomított neonhalakkal. Szem Pilla segítségével gyorsan betanított egy csapat kiöregedett cirkuszi neonhalat. Némi haleledelért, és a mutatványuk népszerűsítéséért vállalták. Mellékállásban. Cserébe Sármőr néha ír róluk egy-két méltató cikket.

Közben egy erős döccenéssel partot is értek. Mielőtt kiszálltak volna, még visszanezett a gyönyörű fényútra, és még láthatta, ahogy szépen párosával alszanak ki a fénypötytyök.

– Szervusz Kupakka!- nyávogta Dérreldurr egy furcsa, kék kupakállatnak.

Talán fogkrémes tubus kupakja lehetett valaha? Röci nem volt biztos benne, de azt rögtön látta, hogy Kupakka kedves, hosszúkás arcából nagyon bánatos szemek néznek vissza rá.

– Szervusz Dérreldurr! Kit hoztál magaddal? – mormogta Kupakka.

– Röcit. Ismerkedjetek meg! Röci a tegnapi Esti Fürdővízzel érkezett.

– Üdvözöllek kedves Röci, érezd jól magad a szigeten. Ha segítség kell, csak keress meg, itt lakom egy nyugágyon, a parton. – szívélyeskedett a kupakállat.

– Nagyon kedves vagy! Megkereslek majd! – nézett rá hálásan Röci.

– Te is ott leszel a táncesten, Kupakka? – hunyorgott a macska.

– Ó, hát, én nem is tudom. Nem is tudom. Ugye, nekem őrésben kell lennem. És ez ugye felelősség, meg kötelesség. – bizonytalankodott a kupakállat.

– Ugyan! Hát ki jönne ide éjnek idején? Csak valami bolond! –gyözködte Dérreldurr – Gyere velünk! Hazamegyünk, átöltözünk, aztán visszafelé csatlakozol hozzánk!

– Ó, nem is tudom. Nem is tudom. Különben is, nincs egy rongyom, amit felvegyek! – szomorkodott Kupakka.

– Jaj, hát akkor hozok neked egy buszsofőr trikót az enyémekből, jó? – vi-gyorgott a macska.

– Azt talán ne! De ha volna valami csinos inged... – nézett rá reménykedve.

– Csinos?! – nevetett a macska – Az én szekrényem semmiféle csinos inget nem tartalmaz, de azért majd körülnézek. Na, gyere pajtikám! – karolta át Röci vállát – Induljunk! Viszlát később, Kupakka!

Csendesen lépkedtek a szappankavicsos sétányon a ház felé. Érezni lehetett, hogy valami nagy esemény készül, mert illatos felhőbe burkolt, estélyi ruhás lények haladtak láthatóan ugyanazon cél felé. Izgatott bizsergés futott át a kis kecskén.

– Te, Dérreldurr! Még sosem voltam táncesten. Mit kell ott csinálni? – kérdezte.

– Hogy mit? Tulajdonképpen semmit. Vagyis, valami menő göncben álldogálni, koktélt inni és hallgatni a zenét. És Szem Pillát bámulni. Ja, és elkerülni a Legnagyobb Fejű Embert, aki tuti, hogy pont eléd áll majd, hogy semmit se láss.

– Ó, róla már hallottam! Jakab mesélte mindig, amikor moziból jött haza. Tényleg, mindig pont elé ült le! – hitetlenkedett a kecske – Szóval, azt mondd, menő göncben. Na, az nekem nincs. Ez az összes holmim, amit látsz rajtam.

– Majd áttúrjuk a szekrényemet, esetleg még a padlást is. Valami biztosan akad majd, ne aggódj. Mintha lenne valahol egy káposztalevél mintás pólóm – vigyorgott a macska és egy kampóval megpróbálta kinyitni a háza ajtaját – A csudába! Mindig beszorul a zár! – dűnnyögte, majd vállával jól nekifeszülve az ajtónak, nagy lendülettel benyomta.

– Na, végre! Gyere, pajtikám! Igyekezzünk! Tiéd a fürdőszoba, mosd le magad! Addig keresek neked valami ruhát! – nyújtott át egy törölközőt a kecskének.

– Kösz! És Kupakkának is, tudod! – majd visszafordult és azt kérdezte: Szerinted helyes dolog, ha otthagyja az őrséget?

– Ugyan! Ez csak olyan jelképes örökös. Valójában csak azért csinálja, mert imádja! – dörmögte Dérreldurr a szekrényből – Ne aggódj, inkább siess!

– Akkor nem aggódom. Te ismered a szigetet – sóhajtott Röci a fürdőszoba felé tartva.

Mialatt Röci ráérős zuhanyt vett, Dérreldurr hatalmas, kopott ládákban és megviselt bőröndökben kotorászott, néha kihajítva belőlük egy-egy ruhát. Nem telt sok időbe, hogy a szoba úgy nézzen ki, mint extraakciós délutánonkon egy nagyon rendetlen turkáló. Mindenhol ruhák és különféle kiegészítők heverték szanaszét. A csillárról csillogó, tollas boák és sálak és úszószemüvegek lógtak le, az asztalon egy jókora ruha halom alól egy sídzségi ujjalógott ki. A székeken nadrágok, pólók és ingek, a szőnyegen cipők és csizmák, fél pár papucsok, és valami érthetetlen okból szoknyák feküdtek kaotikus összevisszaságban.

– Ezek meg hogy kerültek ide? – nézegette a szoknyákat Dérreldurr, miközben egy zöld flitteres inget próbált meg kihúzni az ágy alól – Gyanús vagyok magamnak.

Később még különösebb dolgok kerültek elő a szekrény mélyéről: egy fél tündérszárny, két preparált polipkar (Miért pont kettő? Nem értette.), egy autó visszapillantó tükre, egy régi telefonkagyló, egy barna göndör paróka, egy hörcsőghinta, egy rozsdás békejel, és egy gyűrött túratérkép a Szappanszigetről.

– Igazán fura dolgaim vannak! Mit akarhattam ezekkel? – nézte csodálkozva a kezében lévő szakadozott varázslójelmez – Lehet, hogy régen varázsló voltam? Na, gyerünk, munkára, noszogatta magát, és megpróbált egy-két használható, és Röcihöz passzoló szettet összerakni. Végül a kicsit gyűrött, képosztaleveles pólót, és egy pompás, nyomott mintás zöld dzsörzé nadrágot talált a legmegfelelőbbnek az estére. Nagyon vagány lesz így a kis kecske! – somolygott magában elégedetten. – Na, és most én jövök.

– Hé-kás! Igyekezz egy picit, mert lemaradunk a táncestről! – kiáltott be a fürdőszobába.

– Megyek már, megyek, itt is vagyok! – csattogott ki Röci a zuhany alól. – No, találtál nekem valami megfelelő öltözetet?

– Idesüss, Röcikém, megtaláltam a káposztaleveles pólót és ezzel a csodás nadrággal, nagyon menő leszel a bisztróban.

– És ha én nem szeretnék menő lenni? – pislogott a kis kecske.

– Az még jobb, mert attól sokkal menőbb leszel. De most nincs időnk filozofálgatni. Gyorsan rendbehozom magam én is, aztán uszgyi, mehetünk is! – kiáltotta Dérreldurr és el is tűnt a fürdőszobában.

– Jesszusom! Itt meg mi történt? – kiáltotta Röci, meglátva a szobát elárasztó ruhahalmokat. Nem is tudtam, hogy Dérreldurr használtruha árus. Na, de hol is van a káposztás póló? Nemi keresgélés után megtalálta a ruhákat, gyorsan magára kapta őket, és amíg macskabarátjára várakozott, gyorsan pakolni kezdett a szobában. Kész életveszély volt egy térben lenni ezzel a rengeteg különös holmival.

„Vajon Dérreldurnak a izlése fura, vagy van valami nagyon különös titok a múltjában?” – morfondírozott Röci egy angyalszárnnyal a kezében. De nem volt ideje jobban átgondolni ezt a kérdést, mert nagy robajjal kicsapódott a fürdő ajtaja, és ott állt barátja talpig diszkófénybe csomagolva. Egy fehér, csupa-csupa csillogó flitterrel kivarrt zakót és hozzá való nadrágot viselt, szivárványszínű pólóval és piros napszemüveggel.

– Ejha! – pillogott Röci – Nem túlzás ez egy kicsit? Bár, én nem nagyon értek a divathoz. De ez. Szóval ez..

– Káprázatos? Azt akartad mondani, Röcikém, hogy káprázatos? Hát, igazán kedves vagy.

Remélem, egyszer majd a Szappan-lap divatrovatába is bekerülök, mint divatguru! No, de mit is hülyéskedek, azonnal indulnunk kell, gyere!

Azzal egy nagy lendülettel már húzta is maga után a kis kecskét, akárcsak a pompás macskapézsma illatot.

Egészen máshogy mutatott most a Szappan-bisztró. Holdfényben táncoló szappanbuborékok vették körül a gömb akváriumot, amiben asztalok és székek helyett most nagyméretű gumimatracok lebegtek, és a vízben neonhal csapatok úszkáltak, hogy feldobják a hangulatot. A zenekar már hangolt. Kiderült, hogy az egész bisztró konyhai személyzete valójában egyúttal egy rockbanda alapja is: Májk, a gumibéka a dobos, Leon a basszusgitáros, Szem Pilla a csodás, az énekesnő, Sármőr pedig, mint vendégzenész ül a zongoránál, és egy titokzatos, őzszemű lovag a gitárját hangolja éppen.

Őt még nem látta Röci, és nem tudta ki lehet ez a talpig páncélba öltözött magas alak. Azt viszont észrevette, hogy Szem Pilla, aki a színpad szélén ücsörgött, félig a vízbe merülve, ábrándos tekintettel pislog felé, és egyre nagyobb lendülettel tekergeti a hajtincseit. Hajajj, szegény Leon!

Két gumikacsa vette át az esti műszakot Szem Pillától, ők úszkáltak az italrendelésekkel. Dérreldurr két szagosműge koktélt rendelt és hátradőlt a matracfotelban, amin Röcivel együtt ültek.

– Na, milyen helyre hoztalak, barátocskám? Itt van a fél Szappan-sziget és a Fél-sziget negyed lakossága. Most aztán mindenkit megismerhetsz, aki számít!

– Nem is értem, hogyan fér ennyi lény egy helyen. Te, Dérreldurr, ki az a magas, páncélos lovag a szőlőgitárral?

– Ő a Délceg Bandi, egy kóbor playmobil lovag. Pár éve érkezett, de nem sokat tudunk róla. Néha a páncélja elkezd egy kicsit kopni, ő akkor eltűnik egy időre, szomorú dalokat ír, és némaságba burkolózik. Aztán visszatér, a szeme furán csillog, a páncélja fényesebb a láncnál, a kardja élesebb bárminél, ő maga pedig egyre délcegebb. Amint látod, Szem Pilla teljesen odavan érte, de ő, hát, ő rá se bagózik. Talán van egy titkos szerelme. De ezt senki sem tudja biztosan, ő pedig nem beszél róla.

– Körbeszerelem. Milyen furcsa, hogy mindenki mást szeret, nem? – mélézött Röci.

– Bizony. De ez nem baj, majd egyszer mindenki megtalál mindenkit. De figyelj csak, Májk felemelte a dobverőjét! Kezdődik!

Májk valóban leütötte az első taktusokat, a gitárok is megpendültek, és becsatlakozott a zongora is. Szem Pilla behunyta a szemét, a szájához emelte a mikrofont és belebúgta:

– Üdvözlét minden kedves szigetlakónak! Ezt itt a Szappan-táncest, mi pedig a Hidegvíz zenekar vagyunk. Az első dalunk címe a Mit búgnak a buborékok – hallgassátok szeretettel!

Mivel a kis kecske még sohasem volt semmilyen koncerten, nem győzött ámuldozni, hogy milyen jó hangja van együtt a gitároknak, a dobnak és zongorának. És azt is megtudta, mert Dérreldurr elmagyarázta neki, hogy ez egy rock koncert, és azért érzi úgy, hogy mozognia kell a zenére. Bár, a rákenroll az nem egy tánc – mondta a macska, de azért az normális, ha táncolni akarsz. És csak bátran, ha van kedved hozzá! Nagyon élvezték a koncertet, Szem Pilla csodálatos hangja, az ütemes dob, mind nagy hatással volt Röcire. Aztán egyszercsak elhallgatott a zene és Szem Pilla pásztázni kezdte a koncertre összegyűlt tömeget. Mintha keresett volna valakit. Ugyanekkor, Dérreldurr összegörnyedt és megpróbált Röci háta mögé bújni. A kis kecske nem értette:

– Valami baj van, Dérreldurr? Elejtettél valamit?

– Psszt! Psszt! Csak ne mondogasd a nevemet, jó? – suttogta a macska és még laposabbra húzta magát.

– Dérreldurr! Tudod, mi következik, ugye? Hahó, nem látta valaki Dérreldurr? – csilingelte Szem Pilla, miközben egyre türelmetlenebbül kutatta a tömeget.

– Röci elvesztettem a titkomat.

– Ezt most nem úszom meg, ugye?

– Nem bizony, – mondta Szem Pilla és Dérreldurr kezébe nyomta a mikrofont.

Dérreldurr, felült, és átvette a mikrofont. Aztán egy határozott mozdulattal odaintette magához Kupakkát, a parti őrt, aki egy mini kagylóvitorlásan ült. Csak bólintott egyet, majd egy határozott mozdulattal felvonta a kis vitorlákát és egy ventilátorral szelet támasztva megindult. Amikor odaért a flitterbe öltözött kalózmacskához, lassított, de éppen csak annyi időre, hogy kalózmacska egy laza ugrással a fedélzetre tudjon pattanni. A háttérben a zenekar ütemes zenélésbe kezdett, és ettől mintha Dérreldurr zavarát elfújták volna.

„elhagytam a titkomat, és Nagy Amot hiába hívogat, ohm, ohm – elhagytam a titk- ohm, ohm.”

Röci csak ennyit tudott megjegyezni a dalból, ami úgy tűnt, hogy a szigetlakók nagy kedvence. Legalábbis azok között, akik ma este együtt táncoltak a Hidegvíz zenekar koncertjén. A kis kecske ámuldozva nézte barátját, amint a kis kagylóhajón, az árbócba kapaszkodva énekel. A hangja mély volt és horizontális a fülét, a flitterek pedig szinte szaltóztak a zakóján. Pompás volt, ahogy énekelt és a közönség is imádta. A szám végére Dérreldurr a kis hajóval a színpad elé ért, fellépett rá és Szem Pillát a karjaiba véve az utolsó sorokat már együtt énekeltek. Fergeteges siker volt! Ezután még a zenészek szólói következtek, és kiderült, hogy Májk, remek dobos, hogy Sármőr egészen finoman játszik a zongorán, Leon pedig valószínűleg a világ harmadik legjobb gitáros, és Délceg is egészen jól szólózik, pláne, amikor behunyja a szemét. Micsoda siker! – gondolta Röci, ahogy lelkesen tapsolt a Szappan-bisztró közönségével együtt. És micsoda sumákság, hogy Dérreldurr nem mondta el Röcinek, azt, hogy szinte rocksztár! De talán tényleg meg akarta úszni a szereplést.

– Nagyon meglepődtél? – kérdezte ekkor a macska, és felmászott mellé a gumimatracra.

– Gondolhatod! Fergeteges voltál! Olyan hangod van, mint Nick Cave-nek! Elképesztő. De miért nem mondtad?

– Hát, mert mindig elfelejtem. Vagyis, inkább abban reménykedem, Szem Pilla elfelejti. Tudod, ez úgy kezdődött, hogy egyszer elvesztettem egy fogadást. Leonnal abban fogadtunk, hogy a Szappan-szigetekiek nyernek a vízicsocsóban a Fél-szigetekiek ellen, vagy a Fél-szigetekiek ellenünk. És hát, nem ez történt, mert csúnyán elnászpángoltak bennünket. De nem is ez a lényeg, hanem, hogy abban fogadtunk, hogy aznap a vesztes egy sajtó dallal áll ki a Szappan-bisztró közönsége elé. Hát, én a hazai csapatra fogadtam. Írnom kellett egy dalt, és előadnom. Egész jól sikerült, és a közönség azóta minden egyes koncerten kéri.

Ennyi a történet. De mielőtt még megkérdeznéd, nem, nem vagyok, és nem is leszek rockszár. Kizárt dolog, hogy az legyek, én ugyanis, megmaradok kalóznak. Egy békés kalóznak.

– Figyelj csak, te békés kalóz, én nagyon elfáradtam. Hazaindulok, te még maradnál?

– Megyek veled, csak előbb elköszönök a srácoktól. – mondta Dérreldurr, aztán a sok cölöpön elugrált.

Röci körülnézett, és látta, hogy Sármőr egy sarokban jegyzetel, és fotókat készít a közönségről. Biztosan a holnapi újsághoz gyártja a híreket. Délceg a gitárját pakolta el éppen, Leon és Májk pedig Dérreldurral beszélgetett. A közönség kezdett leszívárogni, a lecsúszdánál vártak sorukra a hazaigyekvők.

Nemsokára elindultak ők is, és hazafelé megbeszélték, hogy másnap Dérreldurr elviszi Rócit a kagylóhajó csarnokba, ami a kikötő mellett van. Arra gondoltak, hogy bérelnek egy kisebb hajót és átvitorláznak a Fél-szigetre körülnézni.

Hazaérve gyorsan fogat mostak, megágyaztak, aztán Röci nemsokára Dérreldurr hortyogását hallotta csak a szomszédos szobából. Micsoda este volt! – gondolta, és ahogy becsukta a szemét, még látta a diszkófényeket, hallotta a zenét, és magában dúdolgatva a dalokat, szépen, lassan el is aludt.

» Sport hírek «

- *Brichter Balázs rovata* -

Kedves Olvasóink!

A tél beálltával csapatainkra pihenő várt. Sokáig nem tartott a pihenő, január közepén már el is kezdődött a karácsonyi bejgli ledolgozása, heti két edzéssel.

Az edző meccsek is már február elején elkezdődtek. Magasabb osztályban jegyzett csapatok is szerepeltek Varga Laci edzőnk felkészülési meccsei között, Pusztavám és Bicske csapatát egyaránt sikerült alaposan meglepnünk.

A heti két edzés és a számtalan edző meccsek is mutatják, hogy a csapat tagjai elszántak és motiváltak a várva várt első hely megszerzésére. A bajnokság kezdete március 21. 15:00 Videoton Barátikör ellen. Utánpótlásaink is hamar elkezdték az edzéseket a tavaszi idényre. Kapuváry Zsejke, Spitzmüller Balázs, Vas Jordán és Jonatán a csípős reggeli hideg ellenére vasárnaponként alaposan megdolgoznak az edzéseken.

U19-s korosztályunk heti két edzéssel készül a tavaszi idény megmérettetéseire.

Sporttársi üdvözlettel,

Brichter Balázs

Kiadja: Söréd Község Önkormányzata

8072 Söréd, Rákóczi Ferenc utca 59.

Szerkesztő: Lendvai Judit